

கல்வெட்டில் பெண்கள் பற்றிய நூல்களுக்கான ஆய்வடங்கல் (Study for books on women in Inscription)

இரா. அறவேந்தன் | R.Aravendan²

Abstract: The research paper entitled *kalvettil penkal parriya āyvaṭaṅkal* about the review on three books which are *taliccērik kalvettu*, *tamiḷakak kalvetṭukaḷil penkal*, *kalvetṭukaḷil tēvatāci*, a review of the position of women in their articles.

‘ஆய்வடங்கல்’ என்பது அகராதியியல் துறை அறிஞர்களின் சிந்தனைவழி உருவான ஆய்வுக்களம். இது, குறிப்பிட்ட ஒருவர் பற்றிய நூல்களையோ, ஒரு குறிப்பிட்ட பொருண்மை சார்ந்த நூல்களையோ அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையும். இரு வகைக்கும் கால எல்லை பற்றிய தெளிவு இருத்தல் வேண்டும். நூல்களின் பதிப்பு விவரங்களை மட்டும் சேகரித்து ஆய்வடங்கல் அளிக்கலாம். இது, துணை நூற்பட்டியல் போன்று அமைந்துவிடும். கூடுதலாக நூல் பற்றிய விவரங்களைக் குறிப்புகளாக அளித்தால், அதன் பயன்பாட்டு எல்லை மிகும். இதுவே குறிப்புகளைத் திறனாய்வு நோக்கில் விரிவு செய்து அளித்தால் அந்த ஆய்வடங்கல் இன்னும் கூடுதல் பயனளிப்பதாக அமையும். துணைநூற்பட்டியல் போன்ற அடைவுகள், உருவாக்குபவரால் எவ்வகையான மதிப்பீட்டுக்கும் ஆட்படுத்தப் பெறுவது இல்லை. நூல் பற்றிய சிறு விவரக் குறிப்புகளுடன் உருவாக்கப் பெறும் அடைவுகள், அந்த அடைவு சார்ந்த உள்ளார்ந்த வளர்ச்சிப் போக்கைச் சட்டிக் காட்டும் வகையில் அமையும். இதனால், மேற்கொண்டு அத்துறை சார்ந்த, அந்த அறிஞர் சார்ந்த ஆய்வுகளை முன்னெடுக்கும் சூழல் உருவாகும். அடங்கலைப் பயன்படுத்துவோர் குறிப்பிட்ட நூல்களைத் தேர்வு செய்து பயன்படுத்தவும் மேற்கொண்டு அத்துறையில் பணியாற்றவும் திறனாய்வு நோக்கில் அமையும் ஆய்வடங்கலை பெரிதும் உதவும். எவ்வகை அடங்கலாக இருப்பினும் அது கட்டாயம் ஏதேனும் ஒரு நிரல்முறைக்கு உட்பட்டதாக அமைதல் வேண்டும். அது ஆசிரியர் அகர வரிசையில் அமையலாம் அல்லது காலவரிசையில் அமையலாம். எவ்வகையிலான அடங்கலாக இருப்பினும், நூலாசிரியர், நூல் தலைப்பு, பக்கஅளவு, விலை, பதிப்பகம் முதலானவற்றைக் குறிப்பிட்ட நெறிமுறையில் அளித்தல் வேண்டும். இந்நிலையில் இக்கட்டுரை, திறனாய்வு நோக்கிலான ஆய்வடங்கலை அமைத்துக் காட்டுகின்றது. இதற்குக், கல்வெட்டுகளில் பதிவான பெண்களைப் பற்றிப் பேசும் நூல்கள் களமாக அமைகின்றன. இப்பொருண்மைக்குரிய நூல்களாக மூன்று மட்டுமே கிடைக்கின்றன.

குறிச்சொற்கள் : கல்வெட்டில் பெண்கள், ஆய்வடங்கல், ஆய்வுக்களம், திறனாய்வு, நூலாசிரியர், நூல் தலைப்பு

Citation: அறவேந்தன் இரா., (February 2021), “கல்வெட்டில் பெண்கள் பற்றிய நூல்களுக்கான ஆய்வடங்கல் (Study for books on women in inscription)”, *IETS (Inam: International E-Journal of Tamil Studies)* (ISSN:2455-0531), Vol.6, Issue 25, pp.9-15

தனிச்சேரிக் கல்வெட்டு (2002)

‘தனிச்சேரிக் கல்வெட்டு’ எனும் நூல் இரா. கலைக்கோவன், மு. நளினி ஆகியோரால் எழுதப்பெற்றது. 2002இல் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் வெளியிட்டுள்ளது. 261 பக்கங்களை உடைய இந்நூலின் விலை ரூ.100. விரிவான முன்னுரை, நூலாசிரியர் அறிமுகம் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து ஒன்பது கட்டுரைகள் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றில் முதல் கட்டுரை 67 பக்கங்களில் அமைந்துள்ளது. இக் கட்டுரைக்கான தலைப்பே நூலுக்கும் இடப் பெற்றுள்ளது.

‘தஞ்சைப் பெரியகோவில்’ என்று அழைக்கப்பெறும் ‘இராஜராஜீசுவரம்’ கோவிலின்

² தமிழ்ப் பேராசிரியர், ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், புதுதில்லி, aravendan66@gmail.com

வடக்குச் சுற்று மாளிகைச் சுவரின் வெளிப்பக்கத்தில் உள்ள கல்வெட்டுகளுள் ஒன்றன் பெயர் 'தளிச் சேரிக் கல்வெட்டு'. இக்கல்வெட்டைப் பெருமுயற்சி எடுத்து இந்நூலாசிரியர்கள் படித்துள்ளனர். இதனை நூலின் முன்னுரை தெளிவுபடுத்துகின்றது. கட்டுரையின் தொடக்கப்பகுதி, கல்வெட்டு அமைந்துள்ள இடம் கல்வெட்டின் நீளம் (55.78 மீட்டர்) கல்வெட்டில் அமைந்துள்ள வரிகளின் எண்ணிக்கை (73) முதலான வடிவம்சார் செய்திகளை அளிக்கின்றது. தொடர்ந்து, இக்கல்வெட்டு 1892, 1969, 1985ஆம் ஆண்டுகளில் பதிப்பிக்கப்பெற்ற வரலாறு குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. இக்குறிப்பு, முன்பே மூன்றுமுறை வாசித்த பின்னர், இந்நூலாசிரியர்கள் மீண்டும் வாசிக்க வேண்டிய தேவை என்ன? பதிப்பிக்க வேண்டிய தேவை என்ன? என்ற வினாக்களுக்கு விடையளிக்கும் வகையில் பதிவிடப்பெற்றுள்ளது. இதற்கான விடையளிப்பு, கட்டுரை எழுதுமுறையில் சிறப்பாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

அதாவது, கட்டுரையாளர்கள் தம்முடைய கருத்துகளை விளக்குவதற்குக் கட்டுரையின் அகப் பகுதியையும் முந்தைய பதிப்புகளில் காணலாகும் பிழைகளைச் சுட்டுவதற்குக் கட்டுரையின் புறப்பகுதியையும் களமாக்கியுள்ளனர். முந்தைய பதிப்புகளுக்கும் தற்போதைய வாசிப்பிற்கும் இடையே உள்ள 27 வேறுபாடுகள் பின்னிணைப்பில் அளிக்கப்பெற்றுள்ளன. இவ்வேறுபாடுகளைப் 'பாடவேறுபாடுகள்' எனக் குறித்துள்ளது சுவடியியல் ஆய்வாளர் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. இவைபோக, இக்கல்வெட்டுத் தொடர்பான தவறான புரிதல்களைப் பதிவிட்டுள்ள அறிஞர் சிலரின் கருத்துகள் சான்றெண் விளக்கப் பகுதியில் விரிவான விளக்கத்துடன் மறுக்கப் பெற்றுள்ளன. சான்றுக்கு ஒன்று வருமாறு:

'இராஜராஜன் மீது ஆறாத காதல் கொண்டிருந்த ஒருத்தி இராஜராஜி என்றே பெயர் கொண்டிருந்தாள்' என்கிறார் திரு.இரா.நாகசாமி. (மு.கு. நூல்.ப.16). தளிச்சேரிக் கல்வெட்டில் காணப்படும் நானூறு பெண்களுள் இராஜராஜி என்ற பெயருடையவர்கள் இருவர் உள்ளனர். ஒருவர் தெற்குத் தளிச்சேரியின் தென்சிறகுப் பகுதியில் அறுபத்து மூன்றாம் எண் வீட்டில் குடியிருந்த அம்பர்மாகாளத்து இராஜராஜி. மற்றொருவர் வடக்குத் தளிச்சேரித் தென்சிறகுப் பகுதியில் எண்பத்திரண்டாம் வீட்டில் குடியிருந்த திருவிடை மருதார் இராஜராஜி. இந்த இரண்டு இராஜராஜிகளில் காதல் வயப்பட்ட இராஜராஜியாகத் திரு.இரா. நாகசாமி யாரைக் கருதுகின்றார் என்று தெரியவில்லை. பெயரைக் கொண்டிருந்ததாலே, அப்பெயருக்குரியவர்களிடம், பெயர் வைத்திருந்தவர்கள் காதல் வயப்பட்டிருந்ததாகக் கருதலாமென்றால்... நடவட செய்தவர்களுள் ஒருவரான அபிமான தொங்கன் முதலாம் இராசராசனின் தேவியருள் ஒருவரான அபிமான தொங்கியின் பெயரைக் கொண்டிருந்தார். இதுகொண்டு இவர் அரசி அபிமான தொங்கியின் மீது ஆறாத காதல் கொண்டிருந்தார் என்று சொல்வது சரியாகுமா? (ப.61).

தளிச்சேரிக் கல்வெட்டின் மையத்தை விளக்குவதற்குக் கட்டுரையாளர்கள் வெவ்வேறு வகையான எழுதுமுறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். தளிச்சேரியில் 400 வீடுகள் இருந்தன. இவை வடக்குத் தளிச்சேரி, தெற்குத் தளிச்சேரி என இரு பகுதிகளில் இருந்தன. ஒவ்வொரு பகுதியும் வடசிறகு தென்சிறகு எனும் பிரிவுகளாக அமைந்திருந்தன. இச்சிறகுகளில் 92, 92, 95, 96 எனும் எண்ணிக்கையில் வீடுகள் இருந்தன. எந்தத் திசை எனப் பெயர் அறியமுடியாத அளவில் சிதைந்துள்ள பகுதியில் 25 வீடுகள் இருந்தன. இந்த வீடுகளில் 400 பெண்கள் குடியமர்த்தப் பெற்றனர். இவர்களில் 12 பெண்களின் பெயர்களை அறிய முடியாதவாறு கல்வெட்டுச் சிதைந் துள்ளது. ஏனைய 388 பெண்களின் பெயர்களில், பூமி ஆலி முதலான இரண்டெழுத்துப் பெயர்களும் உள்ளன; பொற்கோயில் தில்லையழகி, இரவிகுல மாணிக்கம் முதலான நீளமான பெயர்களும் உள்ளன. இப்பெயர்களுக்கு அடையாக ஊர், கோவில், தெய்வம், அரச மரபுகள் அமைந்துள்ளன. இந்த விளக்கங்கள் யாவும் கணக்கீட்டிலும் விழுக்காட்டிலும் அளிக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்த நானூறு பெண்களுடன் 138 கலைஞர்கள் 79 அலுவலர்கள் பெயர்களும் கல்வெட்டிலுள்ளன. இவர்களுக்கான ஊதியம் பணிநியமன முறை என்பனவும் அறுதியிட்டு அளிக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆரியம் பாடுவானுக்கும் தமிழ் பாடுவானுக்கும் ஒரே ஊதியம் அளிக்கப் பெற்றுள்ளது. பணியின்போது இறந்தவர்களின் வாரிசுகளுக்குப் பணி அளிக்கப் பெற்றுள்ளது. அவ்வாறு பெற்றவர்கள் யார் யார்? வாரிசு இல்லாதபோது மேற்கொள்ளப்பெற்ற நடைமுறை என்ன? என்பனவற்றுக்கெல்லாம் சான்றுகள் பெயர்களுடன் அளிக்கப் பெற்றுள்ளன. இத்தகு

வரலாற்று விளக்கமுறையால் வாசகர் கட்டுரையின் நம்பகத் தன்மையுடன் கட்டுண்டு வாசிக்கும் சூழல் உருவாகின்றது.

‘தளி’ எனும் சொல் சங்க காலத்தில் மழை, நீர்த்துளி எனும் பொருள்களில் வழங்கியுள்ளது. சிறுபஞ்சமூலம் கூரம் செப்பேட்டுக் காலம் முதல் ‘கோவில்’ எனும் மாற்றுப்பொருளில் வழக்குப் பெற்றுள்ளது. சேரி எனும் சொல் தொடக்க காலம் முதற்கொண்டே குடியிருப்புப் பகுதியைக் குறித்து வருகின்றது. இக்கருத்துகளை நூலாசிரியர்கள் உரிய இலக்கிய, இலக்கண, கல்வெட்டுச் சான்றுகள்வழி நிறுவியுள்ளனர்; தளிச்சேரிக் கல்வெட்டில் இடம்பெறும் பாடலியம் மொர்வியம் எனும் இசைக்கருவிகள் பற்றிய பதிவு இலக்கியங்களில் பதிவாகவில்லை. வலங்கை வேளைக்காரப் படைப்பிரிவின் பத்துப் பெயர்கள் இக்கல்வெட்டு வழியாகவே அறிய வருகின்றன என்றெல்லாம் குறித்துள்ளனர். இத்தகு விளக்கமுறை, கட்டுரையாளரின் ஒப்பீட்டுப் பார்வை, அறிவுவேட்கையை வெளிப்படுத்துகின்றன; பெரியகோவில் தளிச்சேரிக் கல்வெட்டின் தனித்தன்மையை அடையாளப்படுத்துகின்றன. இக்கல்வெட்டில் வேறு பல இடங்களில் உள்ள 102 தளிச்சேரிகள் பற்றிய குறிப்புகளும் உள்ளன. இதன்வழி, அவை 49 கோவில்களிலும் 53 ஊரகப் பகுதிகளிலும் இருந்தன என்று குறிப்பதுடன், அவற்றின் இன்றைய நிலை எவ்வாறு உள்ளது என்பதனை அறிந்தும் பதிவிட்டுள்ளனர். இப்போக்கு, அடுத்தகட்டப் புரிதலுக்கும் ஆய்வுக்கும் வாசகர்களை அழைத்துச் செல்கின்றது. சுருங்கச் சொன்னால், தளிச்சேரிப் பெண்களுக்கான சமூக மதிப்பை அறிந்துகொள்ள, ஊகித்துக்கொள்ள இந்நூல் துணைநிற்கின்றது எனலாம். நானூறு தளிச்சேரிப் பெண்களின் பெயர்களில், ஏறத்தாழப் பத்தில் ஒரு பங்கு பெயர்கள் அரசமரபு சார்ந்த பெயர்களாக உள்ளன. அவை சோழமாதேவி, சோழகுல சுந்தரி, செம்பியன் மாதேவி, குந்தவை என்றெல்லாம் அமைகின்றன. இத்தகு பெயர்களைச் சூட்டிக் கொண்டவர்கள், பாலியல் தொழிலைத் தொழிலாகக் கொண்டிருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதை இந்நூல் சொல்லாமல் சொல்வதாகக் கருதலாம்.

தமிழகக் கல்வெட்டுகளில் பெண்கள்(2003)

லெஸ்கி சி ஆர் (Leslie c.orr.) என்பவர் எழுதிய ‘Women in the Temple the palace, and the Family: The Construction of women’s Identities in Pre-Colonial Tamil Nadu’ கட்டுரையை வி. நடராஜ் ‘தமிழகக் கல்வெட்டுகளில் பெண்கள்’ எனும் தலைப்பில் குறுநூலாக மொழியாக்கம் செய்துள்ளார். இந்நூலை விடியல் பதிப்பகம் 2003 இல் வெளியிட்டுள்ளது. 64 பக்கங்களை உடைய இந்நூலின் விலை ரூ 25. நூல் 49ஆம் பக்கத்தில் நிறைவுறுகின்றது. தொடர்ந்து விரிவான சான்றெண்விளக்கம் (பக்,50 – 58), துணை நூற்பட்டியல் ஆகியன அளிக்கப் பெற்றுள்ளன.

இந்திய, தமிழகப் பெண்களின் வாழ்வியல் முறையை அறிவது இக்கட்டுரையின் (இனி நூலாசிரியர்) நோக்கம். பெண்கள் தொடர்பான பதிவுகள் இடம் பெற்றுள்ள தர்மசாஸ்திரங்கள் எல்லாம் அவர்களுக்கான அறங்களைப் பேசுகின்றனவே தவிர, அவர்களின் வாழ்வியல் முறையைப் பேசவில்லை. எனவே, கல்வெட்டுள்ளவழி அறிய முற்படலாம் என்பது நூலாசிரியர் கருத்து. இதற்காகக் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 17ஆம் நூற்றாண்டு வரை 1500 கல்வெட்டுகளை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தி யுள்ளார். இவற்றில் 416 கல்வெட்டுகளில் 576 பெண்களின் பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளதைக் கண்டறிந்துள்ளார். இந்தக் கல்வெட்டுகளைத் தெரிவு செய்வதிலும் குறிப்பிடத்தக்க வரையறையைக் கவனத்தில் கொண்டுள்ளார்; எட்டு ஆய்வுக் களங்களின் பெயர்களைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்(ப.12).

10ஆம்நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளில் 170 பெண்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இது அடுத்தடுத்த நூற்றாண்டுகளில் 83, 86 எனக் குறைகின்றது. காலப்போக்கில் பெண்கள் பெயர்களே இடம்பெறுவது இல்லை என்கிறார். கிடைத்துள்ள 576 பெண் பெயர்களையும் அரசியர், அந்தப்புர மகளிர், தேவிகள், பிராமணப் பெண்கள், பிற பெண்கள், கோவில் பெண்டிர், சமய போதிகள், அடிமைகள் என எட்டு வகையாகப் பகுத்துக்கொள்கின்றார். இவர்களில் அரசியர் எண்ணிக்கை 10,11 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் குறையத் தொடங்குகின்றது. 10,11 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அரசியர் அளித்த கொடைகள்வழி ஒரு கருத்தை நூலாசிரியர் வருவித்தளிக்கின்றார். அது வருமாறு:

தமிழாய்வுத்துறை, பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி & ‘இனம்’ பன்னாட்டு இணையத் தமிழாய்விதழ்

அரசிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கொடை நடவடிக்கையானது அந்தஸ்தைப் பெறுவதோடும் மூல வளங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதோடும் தொடர்பு கொண்ட, பொதுவானதும் தன்முனைப்பானதுமான நடவடிக்கை...பெண்மையின் சக்தி அல்லது பண்பு என்று வர்ணிக்கப்படும் சிலவற்றுக்கு இது நேரெதிரானதாக இருக்கின்றது (பக்.17,18).

அந்தப்புர மகளிர், பிற மகளிர், அடிமைகள் எனும் பகுப்புகளுக்குரிய பெண்கள் தொடர்பான பதிவுகளும் குறைகின்றன. இதற்கு மாறாகக் குறுநிலத் தலைவர்களோடு தொடர்புடைய தேவிகள், கோவிலோடு தொடர்புடைய கோவில் பெண்டிர் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது. இவற்றை ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார் இந்நூலாசிரியர் (ப.20). கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளில் 28 சமண சமய போதிகளின் பெயர்களைக் காண முடிகின்றது. ஆனால், அடுத்து வருகின்ற எட்டு நூற்றாண்டுகளில் ஒருவர் பெயர்கூடப் பதிவாகவில்லை. பிற்காலத்தில் ஒரே ஒருவர் பெயர் மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளது. 12, 13 நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் பிராமணப் பெண்களின் பதிவுகள் வெகுவாகக் குறைந்துள்ளன. இதுபோன்ற ஒப்பிட்டு விளக்கங்களால் தமிழ்ச் சமூகத்துக்கும் பெண்களுக்கும் இடைப்பட்ட உறவை மீட்டுருவாக்கம் செய்து கொள்ள இந்நூல் துணை நிற்கின்றது. சொத்துரிமை உடையவர்களாகவும் கொடையளிப்பவர்களாகவும் நிலம் விற்றவர்களாகவும் தாய்வழி அடையாளம் உடையவர்களாகவும் கணவரோடு சேர்த்துக் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாகவும், சாதிய அடையாளம் அற்றவர்களாகவும் பெண்களின் பெயர்கள் பதிவாகியுள்ளதை இந்நூல் சுட்டுகிறது. பெண்கள் பெற்றோர் வழியும் குழந்தைகள் வழியும் அடையாளப்படுத்தப் பெற்றாலும் 'மாமன்' என்ற உறவுப் பெயர் கல்வெட்டுகளில் இடம் பெறவில்லையாம். கி.பி. 8 - 12 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கொடையளிப்பவர்களாக உள்ள பெண்கள் பின்னர் அந்நிலையிலிருந்து விடுபடுகின்றனர். இதேபோன்று சோழர்காலக் கல்வெட்டுகளில் அரசியர் இடம்பெற்ற நிலை பிற்காலத்தில் தொடரவில்லை. தர்ம சாஸ்திரங்களில் பெண்களுக்குரிய சாதி வரையறைகள் இடம்பெறுவது இல்லை. இதனை நினைவூட்டுவதாகக் கல்வெட்டில் பதிவாகியுள்ள பெண்கள் பெயர்கள் உள்ளன. ஆனால், சொத்துரிமை எனும் நிலையில் தர்ம சாஸ்திரங்களும் கல்வெட்டுப்பெயர்களும் வேறுபட்டு நிற்கின்றன. இதுவும் காலப்போக்கில் வீழ்ச்சி அடைகின்றது. இத்தகு வீழ்ச்சிகளைக் கோவில் வழிபாட்டு முறைகளோடும் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுகின்றார் (ப.46). அதாவது, சமூகத்தில் நிகழ்ந்த இந்த வீழ்ச்சியோடு, ஆண்கடவுளர் கோவிலுக்குள் பெண்கடவுளுக்குரிய கோவில்களை எழுப்புவதையும் ஆண்கடவுளோடு சேர்த்து வைத்துப் பெண்கடவுளர்களை வணங்குவதையும் பெண் மதிப்பிழப்பின் வெளிப்பாடாக இந்நூலாசிரியர் கருதுகின்றார். இந்தக் கருத்தாக்கங்களை உருவாக்குகையில் ஏராளமான புள்ளி விவரங்களை அளிக்கின்றார். புள்ளி விவரங்களை வகை தொகைப்படுத்தி அட்டவணைகளாக அளித்துள்ளார். இவற்றால் குறிப்பிட்ட கருத்தியல்களை முன்பின் நூற்றாண்டுகளோடு ஒப்பிடுதலும் வகைப்பாடுகளை ஒன்றுடன் ஒன்று ஒப்பிடுதலும் கருத்துருவாக்கங்களை மெய்ப்பித்தலும் இந்நூலாசிரியருக்கு அருமையாகக் கைகூடி உள்ளன. கல்வெட்டுகளில் இருந்து திரட்டிய தரவுகளைக் கட்டுரையின் அகப்பகுதியிலும் தொடர்புடைய குறிப்புகளைப் புறப்பகுதியாக அமையும் சான்றெண் விளக்கத்திலும் விவரித்துள்ளார். இத்தகு விளக்குமுறையால் நூலாசிரியரின் கருத்துகளைப் படிப்படியாக வாசகர் உள்வாங்கும் சூழல் உருவாகியுள்ளது.

கல்வெட்டுகளில் தேவதாசி (2019)

'கல்வெட்டுகளில் தேவதாசி' எனும் நூல் எஸ். சாந்தினிபீ என்பவரால் எழுதப் பெற்றது. கோயமுத்தூர் விஜயா பதிப்பகம் 2019இல் வெளியிட்டுள்ளது. 104 பக்கங்களை உடைய இந்நூலின் விலை ரூ 100. 'என்னுரை' எனும் பகுதியை அடுத்து 12 உட்தலைப்புகளில் கருத்துகள் பகுத்து விளக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்நூல் கருத்துகள் 2004, 2005ஆம் ஆண்டுகளில் கருத்தரங்குகளில் கட்டுரைகளாக வாசிக்கப் பெற்றுள்ளன. 'தீராந்தி' இதழிலும் சில பகுதிகள் 2019 இல் வெளிவந்துள்ளன. 'பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நான் ஆய்வு செய்ததைப் பொதுமக்களின் வாசிப்புக்குக் கொண்டு செல்லுதல்...' என்பது நூலாசிரியர் குறிப்பு. இந்தக் குறிப்பை மனத்துள் கொண்டு, இந்நூலை வாசிக்க வேண்டும் என்பது ஆசிரியரின் எதிர்பார்ப்பு.

‘தேவதாசி’ என்ற சொல் நூல் தலைப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது. நூல் முழுவதும் தேவரடியார் எனும் சொல்லே ஆசிரியர் கூற்றில் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது. தேவரடியார் தோற்றம், பெயர் விளக்கம், கோவிலுடனான தொடர்பு, அவர்தம் கடமைகள் எனும் நோக்கில் நூலின் முன் சரிபாதிக்கான விளக்கங்கள் அமைகின்றன.

‘தேவதாசி’ தொடர்பான தொடக்ககாலப் பதிவுகள் வட இந்தியப் பகுதிகளில் இருந்து கிடைக்கின்றன என்பது ஆசிரியர் கருத்து. கி.பி. 10-12 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆட்சிசெய்த காலாச்சூரி மன்னர்கள், ‘தேவகன்னி ரம்பை’ பரம்பரையினர் என்று தங்களை அழைத்துக்கொண்டனர். ராம்பர் மலைகளில் உள்ள ஜோகிமா குகைக் கல்வெட்டில் ‘சுதானுகா எனும் தேவதாசி பெண்களுக்கான இந்த ஓய்விடத்தை அமைத்தார்’ என்ற தொடர் இடம் பெற்றுள்ளது. அர்த்தசாத்திரம், பிரமாண்ட புராணம், மேகதூதம், ராஜதரங்கி, ஆகமங்கள், பெரியபுராணம் நூல்களிலும் தேவதாசி பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. ஆனால், இவர்கள் கோவிலில் பணி செய்யும் பெண்களாகக் குறிக்கப் பெறவில்லை என்பது நூலாசிரியர் கருத்து. கோவிலுடன் சேர்த்துக் குறிப்பிடும் முதல்பதிவு, கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கன்னடமொழிக் கல்வெட்டில் உள்ளது என்கின்றார். அந்தக் கல்வெட்டில் சமணக் கோவிலில் பணியாற்றும் பெண்ணாகத் தேவதாசி குறிக்கப் பெற்றுள்ளார் என்ற நூலாசிரியரின் குறிப்பு, ஆய்வாளர்களால் கூர்ந்து கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகும். கன்னடமொழிக் கல்வெட்டு பரத்தையரையும் கோவில் பணி செய்பவர்களையும் ‘தேவதாசி’ என்று குறிப்பிட, தமிழ்க் கல்வெட்டுகளோ கோவில் பணி செய்பவர்களை மட்டும் தேவதாசி என்று குறிப்பிடும் முக்கிய வேறுபாட்டை நூலாசிரியர் கவனத்தில் கொண்டுள்ளார். ‘தத்தை, விக்கிரிதை, ப்ரீத்யய் என்றெல்லாம் தேவதாசியர் அழைக்கப் பெற்றனர்’ என்ற ஆய்வாளர் மீனாட்சியின் கருத்தை எடுத்தளித்து, இதற்குத் தக்க சான்று வேண்டும் என்கின்றார். ஊடே, தளிச்சேரிப் பெண்கள், தேவமகளார், தேவரடியார் என்று தமிழகத்தில் அழைக்கப்பெற்றதற்கும் பிற மாநிலப் பெயர்களுக்கும் வேறுபாடு உண்டென்கின்றார். விலாசினி (ஆந்திரா), தாரிகா (ஒடியா), சூளேயர் (கர்நாடகம்), நங்கைமார் (கேரளம்) என்றமையும் பெயர்கள் எல்லாம் கோவிலில் பணி செய்த பெண்களை மட்டும் குறிக்கவில்லை அழகியர், பரத்தையர் என்ற பொருளையும் இந்தச் சொற்கள் தாங்கியுள்ளன என்கிறார். இது தொடர்பான ஆசிரியர் கருத்து வருமாறு:

இறைவனுக்காக அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர், கடவுளின் மகள்கள், கோயில் பெண்டிர் போன்று பொருள் கொண்ட பெயர்களில் இப்பெண்கள் தமிழகத்தைத் தவிர இந்தியா முழுவதும் வேறு எங்கும் அழைக்கப்படவில்லை என்பதே கல்வெட்டுகள் நமக்குச் சொல்லும் பாடமாகும் (ப.19).

இதேபோன்ற ஒப்பீட்டை வேறு ஒரு நிலையிலும் மேற்கொண்டுள்ளார். தமிழகக் கோவில்களில் பணியாற்றிய கோவில் பெண்டுகளுக்கு ஆண்களுக்கு நிகராக ஊதியம் வழங்கப்பெற்றது என்கிறார். பணி நியமனம் முதலான நிலைகளிலும் ஆண்களுக்கு நிகராகவே பெண்கள் மதிக்கப் பெற்றனர். ஆனால், கர்நாடகம் ஒடிசா முதலான மாநிலங்களில் கோவில் பெண்டிரின் நிலை இவ்வாறு இல்லை என்கிறார்.

‘கோயில் பணிகளில் ஈடுபட்ட, ஒரே வேலை செய்பவர்களில் ஆண்களுக்குக் கிடைத்த ஊதியத்தில் பாதியே பெண்ணுக்குக் கிடைத்தது’ (ப.26)

என்பது நூலாசிரியரின் ஒப்பீட்டுக் கருத்து. இதுபோன்றே தமிழகக் கோவில்பெண்டிர் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடவில்லை என்ற கருத்தாக்கத்தையும் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் வழி விளக்கியுள்ளார். அவை வருமாறு:

இன்றைய குடியாத்தத்தை ஒட்டி திருவல்லம் எனும் ஊர் உள்ளது. அங்குள்ள சிவன் கோவிலில் அரிய கல்வெட்டு ஒன்றுள்ளது. அதில், அச்ச பிடாரன் கணபதி எனும் அதிகாரி அளித்த கொடை பற்றிய குறிப்புள்ளது. இந்த அதிகாரி சோழரின் வில் படையில் பணியாற்றியவர். அழகிய பாண்டிய பல்லவராயன் எனும் பட்டத்தைப் பெற்றவர். அதாவது, சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையில்

இருந்தவர்களுள் ஒருவர். இவர்தன்னுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்களில் சிலரைக் கோவில் பணிக்காக அளித்துள்ளார். இச்செய்திகளைத் திருவல்லம் கல்வெட்டுவழிக் கண்டறியும் இந்நூலாசிரியர், தேவரடியார் பணியின் சமூக உயர் மதிப்பீட்டை மீட்டுருவாக்கம் செய்கின்றார். இதைவிட இன்னும் வலிமையான ஒரு சான்றையும் தன் கருத்தாக்கத்திற்காக அளித்துள்ளார். அது வருமாறு:

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் மேலப்பளுவூர் என்று ஓர் ஊர் உள்ளது. அந்த ஊரிலுள்ள அகத்தீஸ்வரன் கோயிலில் மூன்று கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இக்கல்வெட்டுகள் இராசராசனின் ஆறாம் ஆட்சி ஆண்டிலும் 27 ஆம் ஆட்சி ஆண்டிலும் வெட்டப்பெற்றவை. அதாவது, தஞ்சைப் பெரிய கோவில் தளிச்சேரிக் கல்வெட்டைவிடக் காலத்தால் முற்பட்டவை. இந்தக் கல்வெட்டுகள், இராசராசனின் மனைவி பஞ்சவன் மாதேவி, இளவரசர் சேரமானின் மனைவி ஆகியோர் அளித்த கொடை பற்றிப் பேசுகின்றன. இவர்கள் இருவரும் இக்கல்வெட்டுகளில் 'தேவர் மகளார்' என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். இவ்வாறு அரசகுலப் பெண்களைத் தேவரடியார் என்று குறிப்பிடும் சூழலில், தேவரடியார் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபட்டதாகக் கருதுவது பொருத்தமற்றது என்கிறார்.

தேவரடியார் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடவில்லை என்றால், அவர்களுக்கான பணி என்ன? வருவாய் என்ன? எனும் நோக்கில் தம் அடுத்தக்கட்ட விளக்கத்தைத் தொடர்கின்றார் நூலாசிரியர். கோவில் சார்ந்த பணிகள் ஏராளம் உண்டு. அவற்றில் நடனமும் பாடுதலும் இன்னபிற பணிகளும் இவர்களுக்கு உரியனவாக இருந்தன என்கிறார். கோவில் மற்றும் கொடையாளர்வழி இவர்களுக்கு வருமானம் கிடைத்தது. இவர்களும் கொடையாளிகளாகத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்கிறார். சோழர் காலத்துக்குப் பின்னர்ப் பதியிலார், ரிசப தளியிலார் எனும் இருவகைப் பெண்கள் தேவரடியாருடன் கோவிலில் பணியாற்றி உள்ளனர். இவர்களுக்குள் போட்டி சண்டை சச்சரவுகள் இருந்துள்ளன. இதனால், பணி நிறுத்தத்திலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்களுக்கிடையே சமரசம் செய்யும் முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பெற்றதைக் கல்வெட்டுகள் வழி அறியலாம் என்கிறார். இங்குத் தேவரடியார்களை இரு பிரிவினரிடம் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் நூலாசிரியரின் முயற்சி மிகுந்த கவனத்திற்குரியதாக உள்ளது. பதியிலார் ரிசபதளியிலார் எனும் பெயர்கள் அவர்கள் திருமணம் ஆகாதவர்கள் என்பதனைச் சுட்டுவதாகக் கருதுகின்றார். இதனால்தான் தமக்கு மாறாக மற்றொருவரைப் பரிந்துரைக்கும் தேவரடியாரின் பணிமுறை இவர்களிடம் இல்லாது போயிற்று என்கிறார். அதாவது, தேவரடியார்கள் திருமணம் செய்துகொண்டு கணவன் மகன் மகளோடு வாழ்ந்தனர் என்பது இந்நூலாசிரியர் கருத்து. இதற்காகக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளையும் அளிக்கின்றார். கி.பி பதினோராம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டு ஒன்று சென்னை - திருவொற்றியூர் கோயிலில் உள்ளது. அந்தக் கல்வெட்டில் சதுரன் சதுரி எனும் தேவரடியார் தன் கணவன் நாகன் பெருநாகனுடன் வாழ்ந்தது பற்றிய குறிப்புள்ளது. இதுபோன்று எண்ணிலடங்காக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளை அளிக்க இயலும் (ப.52) என்பது நூலாசிரியரின் கருத்து.

கோவிலுக்குக் கொடையளிக்கப்பட்ட விற்கப்பட்ட பெண்டிர் அனைவருக்கும் 'முத்திரை' பதிக்கப் பெற்றது. ஆனால், அது அடிமைகளுக்குப் பொறிக்கப்படும் முத்திரை போன்றது அன்று என்கிறார்.

தேவரடியார் திருமணம் செய்து கொண்டனர், சொத்துவரி செலுத்தி உள்ளனர். இத்தகு உரிமைகள் அடிமைகளுக்கு இல்லை (ப.55)

என்பது இந்நூலாசிரியரின் கருத்து. இங்குக் கர்நாடகத் தேவதாசிகளுக்கு இல்லாத உரிமையையும் நூலாசிரியர் சுட்டிக் காட்டிள்ளார். கர்நாடகத் தேவதாசிகள் கோவிலுக்குத் தானம் வழங்குவதாக இருந்தாலும், அந்தத் தானத்தைப் பூசாரி அல்லது ஊர்த்தலைவர் வழிதான் வழங்க முடியும். இத்தகு கட்டுப்பாடுகள் தமிழகத் தேவரடியார்களுக்கு இல்லை. முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் திருவல்லம் கோவிலுக்குத் தேவரடியார் ஒருவர் ஏழு மா நிலத்தைத் தானமாக வழங்கியுள்ளார். முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் 'நக்கன் விச்சிகம்' என்பவர் நாற்பத்தைந்து ஆடுகளைத் தானமாக வழங்கியுள்ளார். இதேபோன்று தேவரடியார்கள் கோவில் கட்டுமானப் பணிக்கும் சிலைகள் நிறுவுவதற்கும் கோவிலுக்கு வேண்டிய பாத்திரங்களை வாங்குவதற்கும் கொடை

அளித்துள்ளனர். இந்த விவரங்களைத் தொடர்ந்து இந்நூலாசிரியர் கோவில் தொடர்பான ஒரு விளக்கத்தை அளித்து, தேவரடியார்களின் உன்னத நிலையை விளக்கியிருப்பது பாராட்டத்தக்க ஒன்றாக உள்ளது. தேவரடியார்களைப் போன்றே பணியாற்றியவர்கள்தான் பூசாரிகளும் பிராமணர்களும். இவர்களில் சிலர் கோவில் பொருளைத் தனதாக்கிக் கொண்டுள்ளனர். இதைக் கண்டறிந்த அரசர் தண்டனை வழங்கியுள்ளார்; ஊரிலிருந்து ஆட்சிப் பகுதியிலிருந்து வெளியேற்றியுள்ளார். இவற்றைக் சோழர்காலம் முதற்கொண்ட கல்வெட்டுச் சான்றுகள் வழி எடுத்து விளக்கும் இந்நூலாசிரியர், இதுபோன்று தேவரடியார்கள் தண்டிக்கப் பெற்றதற்கான சான்றுகள் இதுவரை எங்கும் கிடைக்கவில்லை (ப.73) என்கிறார்.

நூலின் பிற்பகுதியில் அமையும் மூன்று இயல்களும், தேவரடியார் வாழ்வியல் முறையில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களை மீட்டெடுக்கும் வகையில் உள்ளன. பிற்கால அரசர்களின் ஜமீன்களின் நிர்வாக முறையால், பெண்களின் அழகும் ஆடல் பாடலும் ஆண்களின் நுகர்வுப் பொருளாக மாறின என்கிறார். இதனால், தேவரடியார் வாழ்க்கைக்கு ஆட்பட்ட சிலர் செல்வந்தர்களுடனும் உயர் அதிகாரிகளுடனும் தொடர்பை உருவாக்கிக் கொள்ளும் சூழல் எளிதாக அமைந்தது. இதனால், தேவரடியார் முறை தேவை என்ற கருத்துடையவர்களாகச் சிலர் இருந்தனர். இதற்குச் சான்றாக நாகரத்தினம் அம்மையாரின் வாழ்வியலை எடுத்து விளக்குகின்றார் நூலாசிரியர். இதற்கு நேர்மாறாகப், பெற்றோரின் மூடநம்பிக்கையால் பெண்குழந்தைகள் தேவதாசி ஆக்கப் பெறுவதையும் சுட்டுகிறார். இதற்குச் சான்றாக 'சீதவ்வா' என்பவரின் வாழ்வியலைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். அதாவது, பிற்காலத் தேவதாசி முறை கோவிலோடு தொடர்புடையதாக அமைந்தாலும், அது தன் உன்னத நிலையை இழந்துள்ளதை இந்நூல்வழி அறியலாம். இந்த இழிநிலையைப் போக்குவதற்காகத் தமிழகத்தில் 1930இல் மேற்கொள்ளப் பெற்ற சட்டமுயற்சி, நீண்ட போராட்டத்திற்குப் பின்னர் 1947இல் வெற்றிபெற்றது. இதன் பின்னர்தான் ஒரிசா(1980), கர்நாடகம் (1982), ஆந்திரா(1989), கோவா (2003) முதலான மாநிலங்களில் தேவதாசி ஒழிப்புமுறைச் சட்டம் கொண்டு வரப்பெற்றது என்கிறார். ஆக, இந்த நூல் நெடுகிலும் விரவி வரும் ஒப்பீட்டு அடிப்படையிலான பார்வை, பெண்ணியப் பார்வையாக உள்ளது எனலாம். பிறமொழிப் பகுதியினரிடம் இருந்து தமிழகம் வேறுபடுகிறது, பிற்காலத் தமிழகத்திலிருந்து இடைக்காலத் தமிழகம் வேறுபடுகிறது என்று அமையும் இருவகையான ஒப்பீட்டுப் பார்வைகளும், தேவரடியார் எனும் கோவில் பெண்டிர் தொடர்பான பொதுப்புத்தி மனநிலையை மாற்றிவிடுகின்றன எனலாம்.

அறிய வரும் கருத்து

இந்த ஆய்வடங்கல் உருவாக்கத்தில் ஆய்வடங்கலுக்கான பொதுநெறிகள் பின்பற்றப் பெற்றன. நூல் பதிப்புப் பற்றிய சிறுகுறிப்பை ஒரே நீரோட்டத்தில் அளித்தல், தொடர்ந்து நூல் கருத்துகளைத் திறனாய்வு நோக்கில் அளித்தல் என்று அந்த நெறிகள் அமைந்தன. பெண்ணுரிமைகளில் கவனம் செலுத்தும் ஆய்வாளரால் உருவாக்கப்பெற்ற ஆய்வடங்கலாக இது அமைவதால், திறனாய்வுக் குறிப்புகளும் அந்த நோக்கில் அமைகின்றன. இதுவே, கல்வெட்டுத்துறை அறிஞரால் இந்த ஆய்வடங்கல் தயாரிக்கப் பெற்றால், கல்வெட்டுத்துறை நோக்கிலான திறனாய்வுக் குறிப்புகளே இடம்பெற்றிருக்கும். அதாவது, திறனாய்வு நோக்கிலான ஆய்வடங்கல் இருதுறைத் தன்மை வாய்ந்த நூல்களுக்கானதாக அமைந்தால், அந்த ஆய்வடங்கல் உருவாக்கத்தில் ஈடுபடும் அறிஞருக்கு ஏற்பத், திறனாய்வுக் குறிப்புகள் மாறுபட்டு அமையும் என்பதை இந்த ஆய்வடங்கல் முயற்சி தெளிவுபடுத்துகின்றது எனலாம்.

[குறிப்பு: இந்த ஆய்வடங்கலுக்கான நூல்களை அனுப்பி உதவிய, கல்வெட்டு அறிஞர் இரா.கலைக்கோவன் (இராசமாணிக்கனார் வரலாற்று ஆய்வு மையம், திருச்சிராப்பள்ளி), முனைவர் அ.சதீஷ் (உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்), முனைவர் த.ஜெகதீசன் (பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகம்) ஆகியோருக்கு நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றி!]

துணைநின்றவை

கலைக்கோவன் இரா., & நளினி மு., 2002, தனிச்சேரிக் கல்வெட்டு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

சாந்தினிபீ எஸ்., 2019, கல்வெட்டுகளில் தேவதாசி, விஜயா பதிப்பகம், கோயமுத்தூர்.

நடராஜ் வி.(மொ.பெ.), 2003, தமிழகக் கல்வெட்டுகளில் பெண்கள், விடியல் பதிப்பகம், கோயமுத்தூர்.

